

Vedr. EU-domstolens afgørelse om det danske tilknytningskrav:

Tirsdag den 9. juli 2019 afgjorde juristerne i EU-domstolen, at det danske tilknytningskrav er ulovligt.

Baggrunden skulle angiveligt og ifølge pressen være, at Anker Jørgensen og det danske folketing i 1980 hovedløst tiltrådte en fastfrysningssklausul i forbindelse med en associeringsaftale af 1963 mellem EF og Tyrkiet.

Hermed skulle Danmark have afgivet suveræniteten til Tyrkiet ved at love dem, at vi ikke ville stramme dansk udlændingepolitik.

EU-domstolens afgørelse betyder de facto, at tyrkere har et retskrav på familiesammenføring i Danmark.

Et sådant retskrav blev imidlertid først indført med den skammelige udlændingelov af 1983, altså 3 år efter fastfrysningssklausulen. Denne udlændingelov blev dengang kaldt verdens mest lempelige.

Mit spørgsmål er, hvordan kan en lempelse i 1983 og derefter en afskaffelse af samme lempelse, vurderes at være en stramning i forhold til udlændingeloven i 1980?

For mig at se er et skridt tilbage og et frem, at man ikke er kommet nogen vegne.

Altså kan man roligt afskaffe udlændingeloven af 1983 uden at bryde fastfrysningssklausulen af 1980.

Herudover er det mig en gåde, hvordan ikke folkevalgte, men tydeligvis politisk aktive jurister i EU-domstolen på den måde kan omgå det danske retsforbehold og bestemme over dansk udlændingepolitik?

Håber, at der er nogen af Jer, der kan kaste lys over sagen.

På forhånd tak.

Med venlig hilsen

Allan Larsen